

jo gaar ud paa at rette en Skriv- eller Trykfeil i Lovforslaget, og Endringsforslaget under Nr. 15 gaar ud paa, ikke at paalægge Vidnerne at være Vidner uden Betaling. Dette er en Billighed mod de Paagjeldende, som ikke skal møde nogen Modstand fra min Side. — Eiheller mod det ærede Udvalgs Endringsforslag til § 7 under Nr. 18 skal jeg gjøre nogen Indsigelse, lige saa lidt som mod Udvalgets Endringsforslag under Nr. 19. Det Samme gjælder fremdeles om Udvalgets Forslag under Nr. 20 til § 8 og under Nr. 21 til § 9. Jeg forudsætter, at det maa betragtes som en Trykfeil, at det af Udvalget er foreslaaet, at Ordet „hvilkensohelst“ skal udgaa (Ordføreren: Ja!). Hvad den anden Del af Forslaget angaar, som gaar ud paa en Realitetsforandring — den første Del gaar jo kun ud paa en Redaktionsforandring —, da skal jeg bemærke, at jeg dog har nogen Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at aabne denne Udoi for Skyldneren til at udstyde Betalingen til den Berettigede, som Forslaget gaar ud paa at aabne for ham. Jeg gaar stadigt ud fra, at det hører med til en Mand's Ret ikke alene at faae, hvad der tilkommer ham, men ogsaa at faae det til den Tid, til hvilken han har Ret til at forlange det, og at man ved at tvinge den Berettigede til at vente en 6—8 Uger, eller hvor lang Tidsfrist der nu gives ved Auktionen, inden han faar sin Betaling, forsaavidt egentlig gjør ham Uret; men paa den anden Side skal jeg erkende, at der ogsaa billigvis bør tages Hensyn til, at Skyldnerens Giendelse, der stilles til Bortfalg ved Auktion, udbringes til et saa høit Belp som muligt, og at det vil udvære en uheldig Indflydelse paa Auktionens Resultat, naar der ikke gives Kjøberne den Kredit, der er den sædvanlige ved Auktioner, og jeg skal derfor ikke rejse nogen bestemt Modstand mod dette Forslag. — Efter § 11 har det ærede Udvalg foreslaaet indsat en Paragraf, om hvilken den ærede Ordfører udtalte, at det var saa at sige det eneste Tvistepunkt mellem Udvalget og Justitsministeren, og han udtalte sig i det Hele om dette Forslag med de dertil hørende Underendringsforslag fra Justitsministerens Side, ikke blot med en stor Veltalenhed, men ogsaa med en meget høi Grad af Varme, hvortil det forekommer mig, at der egentlig ikke var nogen sær Grund, idet der, saavidt jeg formaar at se, ikke er nogen principiel Uoverensstemmelse mellem det ærede Udvalg og mig paa dette Punkt. Det vil maasse erindres, at jeg ved denne Sags første Behandling udtalte mig derhen, at naar jeg havde Betænkelighed ved i dette Lovforslag at optage særegne Regler angaaende Betalingen af Procesomkostninger, dels med Hensyn til Betingelserne for Forpligtelsen til at betale Procesomkostninger og dels med Hensyn til det Omfang, i hvilket disse i paakommende Tilfælde ville være at betale, var denne Betænkelighed ikke saa meget begrundet deri, at jeg med Hensyn til selve

Sagens Realitet var væsentlig uenig med de ærede Medlemmer af Tinget, der udtalte sig for at optage saadanne Bestemmelser i dette Lovforslag, som den derimod var begrundet i den Betragtning, at jeg fandt det mindre heldigt at optage særegne Regler om Procesomkostninger, der vare afvigende fra de almindelige, paa et enkelt snævert begrebsset Omraade af Processen, i Særdeleshed da man staaer lige ved Dagen, paa hvilken en Omordning af vor Proces ogsaa med Hensyn til Procesomkostninger skal finde Sted. Imidlertid erkjender jeg, at der er noget Særegent i denne Slags Sager, som angaa Oprensning for ulovligt foretagne Udpantningsforretninger. Netop fordi Udpantningsforretninger i og for sig, betragtede fra et processuelt Standpunkt, maa siges at være noget Overordentligt, Noget, der afviger fra den almindelige Regel, at Underpøggelse skal gaa forud for Tvangs Anvendelse, har jeg troet at kunne imødekomme det ærede Udvalgs Ønske om allerede i denne Lov at se fastslaet den Grundsetning, som jeg ikke tvivler om ogsaa vil blive gjort gjældende i et større Omfang ved den forestaaende Omordning af vor Proces. Idet der saaledes fra min Side er viist Tilslutning til det ærede Udvalgs Opfattelse af dette Spørgsmaal, i dets Almindelighed, er jeg ogsaa kommen det ærede Udvalg imøde ved ikke at modsætte mig, at der optoges en Paragraf af dette Indhold her i Lovforslaget. Naar jeg stiller mig saaledes ikke alene til Sagen i dens Almindelighed, saa forekommer det mig, at det maa være ærede Medlemmer af Udvalget og andre ærede Medlemmer, der have samme Mening, efter deres Opfattelse af Sagen saa høiert at høre, at min Udtalelse ikke slutter sig til dette specielle Punkt alene, men at jeg her bebuder min Stilling til Spørgsmaalet om Procesomkostninger i det Hele taget, at der ikke er Grund til at tale om Uoverensstemmelse, inellem os med Hensyn til denne Paragraf paa den Maade, som den ærede Ordfører gjorde, som om der fra min Side skulde være Mangel paa Anerkjendelse af, hvad Retfærdighed og Billighed fordre, og meget mere. Jeg tillægger ikke noget af mine to Underendringsforslag nogen særlig Betydning, og det skal ikke gaa mig meget nær til Hjerte, om intet af dem blev vedtaget. Men hvad det kommer mig an paa, er allerede paa dette Stadium at hævde Indholdet af mit første Forslag, fordi der paa et senere Tidspunkt, nemlig ved Indførelsen af den Reform, hvortil jeg har hentydet, kan blive alvorlig Tale om at fastholde, hvad der er udtalt her i Forslaget, og fordi jeg, hvis Pligt det er at have Blifket fastet paa den forestaaende større Reform, ikke tør lade denne Leilighed gaa forbi uden at henpege paa de Modaliteter, hvorom der kan blive Spørgsmaal ved Indførelsen af Principet i dets Helhed. Og hvad mit andet Endringsforslag angaar, da forekommer det mig, at man her virkelig har set paa Sagen fra et noget